

سوال اول:

قسمت اول: توضیح دهید چرا نمی توان عضوهای یک **collection** را با استفاده از **foreach** حذف کرد؟

می دانیم در **foreach** خودش از عنصر 0ام **collection** شروع به **iterate** کردن میکند و تا سائز آن کالکشن منهای یک پیش میرود و مدیریت میکند که به طور پیوسته از ایندکس 0 محتوای آن داخل متغیر **element** ساخته شده، ریخته شود.

```
for (Element Type element : collection){
```

```
    Loop body
```

```
}
```

پس **foreach** بیشتر زمانی مفید است که بخواهیم تمام آیتم های اون **collection** را بررسی کنیم

وقتی از متد **remove** استفاده میکنیم و یک عضو از **collection** را حذف میکنیم **index** مربوط به اعضا آپدیت میشود. وقتی از **while** برای پیمایش استفاده میکنیم خودمان به ایندکس ها دسترسی داریم و باید با دقت آن ها را کنترل کنیم. که برای این کار جاوا **Iterator** را پیاده سازی کرده و همه ی **collection** ها یک آبجکت از این جنس دارند که مدیریت اینکس ها را بر عهده میگیرد.

با **foreach** نمیتوان از متد **remove** استفاده کرد چرا که کد مربوط به کنترل و آپدیت ایندکس ها و عوض شدنشان برای آن در جاوا نوشته نشده و در صورت انجام این کار با خطای **concurrent modification exception** روبرو میشویم و نمیتوان همزمان با این که روی عناصر کالکشن حرکت میکنیم، عناصر آن را حذف کنیم.

قسمت دوم: متد **main()** از کدام **access modifier** باید استفاده کند؟ چرا؟

می دانیم تابع **main** در جاوا یک تابع استاندارد است که به وسیله **JVM** برای شروع اجرای هر برنامه ی جاوایی استفاده میشود.

access modifier برای تابع **main** باید به صورت **public** باشد. زیرا در این صورت برای سایر کلاس ها حتی آن هایی که با این کلاس در یک **package** نیستند ؛ در دسترس و قابل رویت میباشد. اگر سطح دسترسی به صورت **public** نباشد، کلاس های **JVM** نمی توانند به آن دسترسی داشته باشند و در اجرای برنامه مشکل پیش می آید.

قسمت سوم: قاعده ی **information hiding** را توضیح دهید.

در علوم کامپیوتر **information hiding** یک قاعده برای تفکیک قالب و تصمیمات طراحی یک برنامه کامپیوتری که در معرض تغییر هستند؛ میباشد تا اگر یک تصمیم طراحی تغییر کند سایر قسمت های برنامه دچار تغییرات وسیع نشود. به عبارت دیگر، **information hiding** جلوگیری از دسترسی **client** ها به بخش هایی از کلاس یا کامپوننت نرم افزاری است و این کار یا از طریق امکاناتی که زبان برنامه نویسی در اختیار برنامه نویس قرار می دهد مانند **(private variable)** یا ... انجام می گیرد. در خیلی از موارد **Encapsulation** به جای **information hiding** به کار میرود.

Encapsulation قاعده ی خصوصی ساختن فیلدها در یک گروه ایجاد دسترسی به فیلدها از طریق متوذهای عمومی می باشد. اگر یک فیلد خصوصی اعلام شود، در دسترس هیچ کس دیگر در خارج گروه قرار نمی گیرد. به این دلیل **encapsulation** با عنوان مخفی کردن داده (**information hiding**) نیز مطرح می شود.

Encapsulation به عنوان یک رمز محافظتی توصیف می شود که مانع دسترسی به کد و داده توسط دیگر کدهای تعریف شده در خارج گروه می شود. دسترسی به داده و کد به شدت توسط یک اینترفیس کنترل می شود.

مزیت مهم **encapsulation** توانایی اصلاح کد اجرا شده بدون شکستن کد دیگری که از کد ما استفاده می کنند، می باشد.

سوال دوم:

الف) درستی یا نادرستی عبارات زیر را همراه با توضیح مختصری تعیین کنید

۱. اگر constructor کلاس A از نوع private تعریف شده باشد، فقط داخل خود کلاس A می توان از آن instance ساخت .

درست- همان طور که میدانیم constructor نیز نوعی تابع است که اگر به صورت private تعریف شود فقط در آن کلاس میتوان به آن دسترسی داشت و از این رو فقط در خود کلاس میتوان instance ساخت.

۲. فیلدهایی که private تعریف شده اند ، داخل package خود قابل دسترسی اند .
نادرست - فیلدهایی که private تعریف شده اند ، داخل کلاس خود قابل دسترسی اند. اگر قبل از فیلد سطح دسترسی را تعریف نکنیم آنگاه آن فیلد داخل package خود قابل دسترسی است و در واقع سطح دسترسی protected دارد.

۳. می توان تعداد محدودی آرگمان ورودی به main() داد .
نادرست- بی شمار آرگمان میتوان به عنوان ورودی main داد و به کمک args[] از جنس String میتوان n تا آرگمان را به برنامه پاس داد. سپس میتوان در جاوا آنها را به هر primitive type نیز تبدیل کرد.

ب) جاهای خالی را با عبارت مناسب پر کنید.

۱. با استفاده از تعریف فیلدها به صورت static، میتوان به فیلدهای یک کلاس بدون ساخته شدن یک شی از آن کلاس دسترسی داشت.

۲. تابع length() اندازه ی یک آرایه (تعداد المنت های آرایه) و size() اندازه ی یک ArrayList را خروجی می دهند.